

Dr. Peter David Beter — Audio list č. 24

Poznámka k vydaniu: Úplný slovenský preklad historického textu. Neoverené politické, vojenské, spravodajské a vedecké tvrdenia, obvinenia a predpovede sú tvrdeniami autora, nie overenými faktmi. Poznámka sa vzťahuje na celý list vrátane citácií a zoznamov údajných zbraní.

Ahojte, priatelia, tu je Dr. Beter. Dnes je 28. mája 1977 a toto je môj mesačný Audioletter č. 24. Toto vydanie uzatvára druhý rok Audioletteru. Tretí rok sa však dokončí iba vtedy, ak budeme požehnaní skutočným zázrakom, pretože v čase, keď k vám dnes hovorím, sa už spustila tragédia presahujúca ľudské chápanie. Od minulého júla a augusta 1976, keď Sovietsky zväz začal rozmiestňovať podvodné bomby a rakety v našich vlastných teritoriálnych vodách, nebola situácia taká vážna a naliehavá ako teraz. Preto dnes vynechám ďalší úvod, aby som rozobral tieto tri témy:

Téma č. 1 - OPÄT O PÁDE BABYLONU

Téma č. 2 - OSUDOVÝ NÁPIS NA STENE PRE AMERIKU

Téma č. 3 - VODA, KONEČNÁ ZBRAŇ

Téma č. 1 - Dnes žijeme vo svete, ktorý je každý deň zložitejší a mäťúcejší, no napriek tomu my Američania radi chválime sami seba za veľké ľudské divy našej doby. Keď nás znepokojujú zjavné nebezpečenstvá pre ďalšiu existenciu národa, vždy nám pripomenú, že my, veľké Spojené štáty, sme od založenia republiky už prežili celé dve storočia. Sotva prejde deň bez uistenia našich vládcov, zvolených i ostatných, že sme najmocnejší národ na zemi. Deň čo deň nám hovoria, že naša technológia je taká úžasná, že nás nijaký iný národ, najmä chudobný a zaostalý Sovietsky zväz, nemôže v ničom dôležitom prekonať. Inými slovami, sme technologicky nedobytní. A aby sme sa predčasne neznepokojovali vplyvom nedávnych radikálnych zmien počasia, niektoré správy nám nedávno predložili neuveriteľné lži, že máme v skladoch dvojročný prebytok obilia. V tom všetkom sa dnešné Spojené štáty správajú ako nespočetné civilizácie pred nami - tesne pred zánikom. V niektorých ohľadoch sa najviac podobáme starovekému Babylonu pred jeho náhlým pádom. Počiatky Spojených štátov na rozdiel od Babylonu mali silný morálny a duchovný obsah. Systém vlády stanovený v Ústave Spojených štátov, ktorý oslobodil ľudí spôsobom bez obdobného príkladu v dejinách, vytvorili muži rozumejúci miestu človeka v Božom stvorení. Toto dedičstvo dodnes žije v srdciach mnohých Američanov, no rýchlo ho dusí otroctvo pod vládcami vnucujúcimi našej milovanej krajine vzor starovekého Babylonu. Babylonský vzor je úplne zlý a tí, ktorí sa rozhodnú skloniť pred takou satanskou vládou, sa tým stávajú jej súčasťou. Počiatky starovekého Babylonu sa strácajú v hmlách času, možno pred 5 000 rokmi; vrchol však dosiahol okolo roku 600 pred Kristom, keď bol nesporne najmocnejšou ríšou, akú svet dovtedy poznal. Mesto Babylon bolo Rímom svojej doby, najdôležitejším obchodným centrom, najmocnejšou vojenskou silou, najväčším kultúrnym vplyvom a dokonca turistickým centrom pre pozoruhodné visuté záhrady a ďalšie ľudské divy. Obrovské mesto obklopovali hradby také vysoké a hrubé, že boli nedobytné pre vtedajšiu vojenskú techniku. Vnútri boli dvojročné zásoby potravín, takže obliehanie nebolo lákavé. Ani voda nechýbala, pretože mestom pretekala mohutný Eufrat. Áno, Babylon bol mocný, bohatý a materiálne taký bezpečný, že prípadných protivníkov sotva brali vážne. Ani keď bolo jasné, že stále mocnejšia spoločná ríša Médov a Peržanov má na Babylon záľusk, nevznikla skutočná obava. Pri všetkej ochrane pred inváziou a bezkonkurenčnom blahobyte bol postoj Babylončanov jednoduchý: „Tu sa to nemôže stať.“ Keď teda médsko-perzská armáda Kýra a Dária oblahla Babylon, jedinou odpoveďou jeho vládcu bolo hýrenie, hodovanie, opilstvo a vysmievanie sa každej skutočnej moci väčšej než on. Vtedy, ako sa nám hovorí, hostinu prerušilo zjavenie ruky vo vzduchu, ktorá na stenu napísala, že vláda Babylonu sa skončila,

jeho vládca bol odvážený na váhach a nájdený nedostatočným a kráľovstvo bude rozdelené a odovzdané Médom a Peržanom. Nápis na stene hovoril, že sa stane nemožné: nedobytný Babylon padne. Ako je to možné? Nikto v Babylone nemal skúsenosť s inváziou a nedokázal si ju predstaviť. Za niekoľko krátkych hodín, ešte pred koncom opitej hostiny, sa však nemožné stalo. Najprv začala prudko klesať hladina mohutného Eufratu pretekajúceho stredom mesta. Zmenil sa na potôčik a čoskoro prestal tiecť úplne. Peržan Kýros mimo dohľadu Babylonu odklonil Eufrat z bežného koryta. Veľké nedobytné hradby tak zostali s obrovskými otvormi - vyschnutým riečnym korytom - a médsko-perzská armáda nimi vpochodovala a dobyla Babylon bez odporu. Dnes Spojené štáty oblieha Sovietsky zväz so spoluprácou zradcov zvnútra. Ohrozuje nás spoločná rockefellerovsko-sovietska ríša, tak ako Babylon obliehala spoločná médsko-perzská. A dnes ako vtedy nám hovoria, že sa niet čoho obávať: „Tu sa to jednoducho nemôže stať.“ Priatelia, tak ako v starovekom Babylone, aj pre Ameriku je už nápis na stene. Amerika, ktorú dnes poznáme, je zvrátením pôvodného vzoru našej milovanej krajiny a blíži sa ku koncu. Rovnako ako v Babylone je VODA našou Achillovou pätou a prostriedkom, ktorým nás majú prinútiť vzdať sa bez boja.

Téma č. 2 - Nedávno veľvyslanec Carterovej administratívy pri OSN Andy Young pozoruhodne vyhlásil: „Komunizmus pre mňa nikdy nebol hrozbou.“ Má aj zvyk chváliť Kubu za takzvaný „stabilizujúci vplyv“ kubánskych jednotiek v Afrike a opakovane prejavuje veľmi priateľský postoj k svetovému komunizmu. Mnohí Američania sa pýtajú, prečo mu Jimmy Carter dovolí ďalej takto hovoriť bez obmedzenia. Carter teraz odpovedal v dôležitom zahraničnopolitickom prejave na Univerzite Notre Dame 22. mája 1977. Tento prejav je rovnako významný ako slávny prejav Sira Winstona Churchilla o železnej opone pred generáciou vo Fultone v Missouri. Pomocníci Bieleho domu uviedli, že Carterov prejav mal konkrétne „poslať isté odkazy zahraničným vládam“ - a poslal. Zahraničná tlač je plná titulkov o veľkom obrate americkej zahraničnej politiky. Doma však mnohí Američania nepochopili, čo sa stalo. Základná téma prejavu je rozvinutou ozvenou Youngovho výroku: „Už sa nebojíme komunizmu.“ Je to preto, že komunizmus vädne a umiera? Stačí sa pozrieť na mapu, ako rýchlo požiera svet. Jimmy Carter nám aj svetu hovorí: „Dokážeme vychádzať s komunizmom.“ Na dôkaz sa zatvára jedna z najdôležitejších a najúčinnějších amerických spravodajských operácií sledujúcich pohyby sovietskej flotily a ďalšie záležitosti. Táto jednotka, známa ako Task Force 157 a riadená americkým námorníctvom, má rozpočet výrazne pod jednou desatinou jedného percenta rozpočtu CIA. Napriek tomu ju rušia, údajne z rozpočtových dôvodov. Medzitým sú znamenia prichádzajúcej vojny všade okolo nás. Nebezpečenstvá sú také veľké, že rastúci počet vojakov verejne hovorí, aby Ameriku varoval pred katastrofou. Keďže podliehajú vojenskému právu a civilným nadriadeným, ktorí nechcú, aby hovorili, nie je také vystúpenie maličkosťou. Zvážte preto výrok generálmajora Johna K. Singlauba z rozhovoru 19. mája 1977. Singlaub, tretí najvyšší americký armádny generál v Kórei, povedal: „Ak stiahneme pozemné sily podľa navrhovaného harmonogramu, povedie to k vojne.“ Prečo vystúpil? Odpovedal: „Po amerických neúspechoch v Kórei a Vietname sa pýtali: ‚Vyjadri sa informovaný vojak dostatočne hlasno a jasne, aby im rozhodujúci činitelia rozumeli?‘ Chceme sa uistiť.“ Vyjadroval iba zhodný názor prakticky každého znalého vojaka na kórejskú situáciu. Ten istý článok Washington Post napríklad citoval ďalšieho dôstojníka veliteľstva v Kórei o Carterovom pláne: „Nepoznám nikoho, koho by to neohromilo. Stiahnutie nemá vojenskú ani strategickú logiku.“ Plán odchodu z Južnej Kórey je teda čisto politický, v súlade s novou politikou, ktorá sa už nebojí komunizmu. Singlaubove slová mali taký účinok preto, že varovania niesli jeho meno. Slová anonymného dôstojníka, ktoré som práve citoval, sú rovnako prekvapivé, ale ľudia si ich raz prečítajú, zamračia sa a zabudnú. O Singlaubových varovaniach vie každý, pretože úmyselne či nie umožnil uviesť svoje meno ako zdroj. Za odvahu varovať nás ho Jimmy Carter okamžite zbavil kórejského velenia. Situácia v Kórei ukazuje smer udalostí, ale iné udalosti majú nastať dlho pred odchodom našich jednotiek. Skutočná hrozba už nie je v Kórei či Európe, ale priamo na našom vlastnom dvore.

Ďalší vojak aktívne varujúci Ameriku je generálmajor George Keegan, ktorý začiatkom roka odišiel do dôchodku ako šéf spravodajstva letectva. Je jedným z najlepších spravodajských analytikov Západu a jeho príbeh by mal neustále tvoriť hlavné titulky po celom národe. Hovorí v rozhlasových a televíznych diskusiách, prednáša a poskytuje rozhovory - používa každý dostupný kanál na prebudenie Ameriky, kým nebude neskoro. Jeden z jeho najúplnejších a najdôležitejších prejavov zaznel 11. marca 1977 na tlačovej konferencii Americkej bezpečnostnej rady vo Washingtone, D. C. Každému Američanovi odporúčam získať kópiu tohto prejavu, aby sa dozvedel viac. O informácie napíšte na American Security Council, Boston, Virginia 22713. Prejav vyšiel ako Washington Report Americkej bezpečnostnej rady z apríla 1977.

Syndikovaní komentátori nám často hovoria, že CIA je našou prvou obrannou líniou. Generál Keegan však povedal: „Konečnou funkciou spravodajstva národa je poskytovať starostlivo posúdené úsudky a predpovede o hrozbe. Keď sa obzriem na skúsenosti s najvyšším odhadovým orgánom tohto národa, mám dojem, že som účinkoval v románe Charlesa Dickensa. Pocit predstieraní a nereálnosti treba zažiť, aby sa mu dalo veriť.“ Ďalej hovorí: „Spravodajskí odhadcovia silno ovládaní CIA a ministerstvom zahraničných vecí sa mýlili v sovietskych zámeroch pri presadzovaní uvoľnenia napätia. Ich odhady rizík a výhod takzvanej výmeny technológií so Sovietskym zväzom pre Spojené štáty a slobodný svet boli šokujúco nedostatočné.“ Dodáva: „Ak v tejto krajine existoval Watergate - a existoval, no bol ignorovaný - bol ním monumentálne nekompetentný proces úsudkov tejto vlády o povahe, charakte a raste sovietskej hrozby rok za rokom.“ Keegan jasne ukazuje, že nedostatky odhadov nespočívajú v neschopnosti zhromažďovať alebo technicky analyzovať informácie. Problém je v tom, čo sa s informáciami robí. Proces odhadovania na najvyšších úrovniach dnešnej Ameriky nie je objektívny; manipuluje sa podľa politických cieľov. Citujem Keegana: „Proces amerických spravodajských odhadov nemožno pochopiť bez uvedomenia, že národné spravodajské odhady musia plniť tri funkcie. Po prvé, musia podporovať prezidentove rozhodnutia pre historický záznam aj pre vyhnutie sa impeachmentu. Po druhé, musia doložiť alebo pomáhať ospravedlniť rozhodnutia Úradu pre riadenie a rozpočet Bieleho domu. Napokon, nech slúžia akémukoľvek ďalšiemu účelu, musia racionalizovať zahraničnobezpečnostné iniciatívy ministra zahraničných vecí.“ Pokračuje: „Uvedomujem si, že ide o mimoriadne závažné obvinenia, ale dnes vám predkladám, že fungovanie americkej spravodajskej komunity nemožno pochopiť bez ochoty otvoriť myseľ vplyvu týchto troch činiteľov.“ Situáciu živo ilustruje spor o sovietsky bombardér Backfire. Ako vám hovorím už mnoho mesiacov, nadzvukový Backfire je medzikontinentálny strategický bombardér schopný zasiahnuť Spojené štáty jadrovými zbraňami. Keegan hovorí: „Ústrednou otázkou po celý čas bolo, či bombardér predstavuje hrozbu pre Spojené štáty. Sovieti tvrdili, že nie, a CIA a ministerstvo zahraničných vecí pomerne dôsledne prijímali sovietsky pohľad.“ Keegan získal analýzy schopností Backfire od „najkompetentnejších analytikov slobodného sveta“. Dostupné informácie poskytol trom americkým leteckým spoločnostiam so skúsenosťami v strategických bombardéroch a navyše britskému Kráľovskému letectvu a Kráľovskému leteckému výskumnému ústavu. Výsledok: „Každá z týchto organizácií nezávisle súhlasila, že Backfire má medzikontinentálnu schopnosť. Moje slovo však nestačilo, ani slovo amerických a britských konštruktérov a výrobcov ťažkých bombardérov. CIA a ministerstvo sa rozhodli veriť Sovietom.“ Keegan to nemôže vyjadriť takto, priatelia, ale jeho opis ukazuje to, čo vám mesiace hovorím: Rockefellerov kartel viac verí Sovietskemu zväzu než našim Spojeným štátom. Napokon váha analýz čoraz jasnejšie ukazovala, že Backfire je naozaj medzikontinentálny. „CIA a ministerstvo však teraz usúdili, že Sovietsky zväz nemá v úmysle používať Backfire ako medzikontinentálny bombardér,“ hoci druhý model dostal ešte väčší dolet. Dejiny sporu sú až sem veľmi hanebné a Američania ich vo všeobecnosti stále nepoznajú. Vypočujte si však poslednú kapitolu Keeganovými slovami: „Zdanlivo neodradená najrozsiahlejšou analýzou zahraničného bombardéra, aká sa kedy v Spojených štátoch uskutočnila, CIA v poslednom supertajnom nekoordinovanom úsilí počas 18 mesiacov podnikla analýzu

určenú dokázať, že Backfire nemôže dosiahnuť Spojené štáty. V tomto úsilí poskytovali drobné útržky kontrolovaných informácií spoločnosti McDonnell-Douglas Aircraft, konštruktérovi a výrobcovi stíhačiek. Predstavuje to jeden z najrafinovanejších výmyslov, aké som pozoroval. Podozrievam, že bol určený na záchranu dohody SALT. Keď CIA všetkých prekvapila novou analýzou, boli potrebné mesiace namáhavej rozsiahlej analýzy na dokázanie, že čísla boli zmanipulované. Konštrukcii Backfire priradili umelo vysoké preťaženie G, nadmerný odpor motorov a ďalšie činitele určené na zníženie doletu.“ Takto sa, priatelia, naša takzvaná prvá obranná línia CIA stará o národnú bezpečnosť za viac než dvadsať miliárd dolárov ročne.

Inde v prejave Keegan vysvetľuje aj nebezpečný spôsob postupného nadmerného centralizovania, oddeľovania do uzavretých oblastí a preberania vojenského spravodajstva civilistami, „ktorí málo rozumejú hrôzam vojny - a ešte menej vojenskej doktríne, stratégii a zbraniam“. Výsledkom týchto trendov je práve spravodajská medzera, ktorú som preberal s generálom Georgeom S. Brownom, predsedom Zboru náčelníkov štábov, pri našom stretnutí minulý september 1976. Keegan sa roky márne snažil dosiahnuť sériu spätných auditov záznamov predpovedí a odhadov americkej spravodajskej komunity. Audit by vykonali kvalifikovaní, ale nezainteresovaní externí odborníci bez väzieb na komunitu, aby boli nestranní. Opäť citujem: „Také audity by dôsledne zaznamenali, kde sme sa mýlili, kde sme mali pravdu, kde sme podcenili alebo prehnali. Každý taký návrh sa však stretol s pohrdaním a s najhlasnejším slovným a emocionálnym odporom.“ Rovnako mohol žiadať poctivý audit Fort Knoxu.

Keeganov prejav obsahuje oveľa viac, než tu stihneme rozobrať, a všetko je dôležité. Odhaľuje mnoho vecí o vojenských schopnostiach Sovietskeho zväzu a Spojených štátov, ktoré cez bežné správy nebudete počuť. Všetky sa však zbiehajú do dvoch hlavných záverov podložených množstvom faktov. Jeden znie, že sovietske vojenské schopnosti výrazne presahujú to, čomu nás vedú veriť, množstvom aj kvalitou. Druhý, že Sovietsky zväz je pevne presvedčený, že národ môže bojovať jadrovú vojnu a potom pokračovať ako fungujúca spoločnosť. Na základe tohto záveru zo sovietskej štúdie po druhej svetovej vojne sa už viac než dvadsať rokov vojensky pripravuje jadrovú vojnu viesť a vyhrať. Americký prístup je naopak iba takú vojnu odstrašiť, hoci Keegan hovorí: „Neviem o jedinom definitívnom americkom úsilí presne a veľmi podrobne zistiť, čo by bolo na odstrašenie potrebné.“

Keegan vysvetľuje ďalší veľmi dôležitý princíp súvisiaci s oficiálnymi úsudkami o strategickej rovnováhe a verejnými vyhláseniami Pentagónu: nepísané pravidlo používania takzvaného „dohodnutého národného spravodajského hodnotenia“. Hovorí: „Dohodnuté národné spravodajské hodnotenie vzniká vo výbore, obsahuje málo sporného okrem poznámky pod čiarou či nesúhlasného stanoviska a zriedka zmysluplne odkazuje na dynamiku strategickej súťaže v nových zbraniach, silách a schopnostiach, ktoré Sovietsky zväz vyvíja.“ Preto nech ide o hrozivý časticový lúč, pred ktorým varuje Keegan, alebo podvodné rakety, pred ktorými ja varujem už takmer rok, dnešné popierania Pentagónu nemožno bez spochybnenia prijať za bernú mincu. Kto ich prijíma, hrá priamo do rúk najsmrteľnejších nepriateľov národa.

Medzitým prípravy na začiatok PRVEJ JADROVEJ VOJNY naberajú silu. Pred dvoma mesiacmi Nelson Rockefeller navštívil Izrael, aby pomohol urýchliť prípravy blízkovýchodnej vojny. Do polovice apríla izraelské jednotky začali na Sinaji rozsiahle manévry s ostrou muníciou, povolali záložníkov a čoskoro sa začali aj egyptské manévry na západnom Sinaji. Tieto manévry, hlavná správa v Európe a Británii, sa v Spojených štátoch nespomínali okrem pádu obrovského vrtuľníka na Sinaji, pri ktorom zahynulo 56 izraelských vojakov. Pred niekoľkými dňami sa potom v nedávnych izraelských voľbách dostali k moci extrémisti. Blízky východ je teraz sudom pušného prachu a Carterova administratíva sa rýchlo odpútava od Izraela a dištancuje sa od neho. Keď teda nastane jadrový úder zo Sinaja na arabské vrty,

svet ani väčšina Američanov ho nerozpoznajú taký, aký naozaj je. Možno mal Keegan pravdu aj v ďalšom výroku: „V Amerike sme dosiahli bod, keď sme podľa mňa kultúrne takmer neschopní prijať varovanie.“ Ak je to tak, priatelia, práve my, Spojené štáty americké, budeme ako Babylon odvážení na váhach a nájdení nedostatočnými.

Téma č. 3 - Keď pred takmer rokom jedného dňa vyšlo slnko nad juhovýchodným Idahom, vyzeralo to ako začiatok ďalšieho krásneho neskorojarného dňa. Bola sobota a dvaja rybári sa tešili na oddych v tieni novej priehrady Teton. Priehrada vysoká viac než 300 stôp bola s výnimkou drobných dokončovacích prác hotová od jesene a počas zimy sa postupne naplňala. Pre topenie horského snehu bola teraz takmer plná. Nižšie po prúde desaťtisíce ľudí vykonávali bežné činnosti. Niektorí robili víkendové práce doma, iní pracovali v podnikoch či na farmách. Pre stavebnú skupinu, ktorá prišla na Teton ráno 5. júna 1976, to však bol iný príbeh. Asi o 7.30 zistili výrazný priesak nie cez priehradu, ale cez časť hory na jednej strane, kde bola ukotvená. Okamžite to ohlásili príslušným orgánom, ktoré nariadili ihneď začať znižovať hladinu za priehradou. Náhlý priesak bol záhadou, pretože kontrola okolo deviatej predchádzajúceho večera nezistila nič zlé. Na riešenie záhady však nebol čas: čoskoro vznikol druhý priesak, opäť zdanlivo cez kotviaci svah, nie samotnú priehradu. Situácia sa začala znepokojivo rýchlo zhoršovať. Čoskoro si voda prerazila cestu aj cez zemnú priehradu a vytekal rastúci prúd. Dva buldozéry sa ponáhľali na miesto zastaviť tok navrhnutím zeminy, ale priesak rástol tak rýchlo, že stroje sa stratili a ich obsluha len v poslednej chvíli vyskočila a unikla do bezpečia. Ako splnená nočná mora sa priehrada Teton rozpadla, zrútila a vypustila tony vody do údolia. Deň sa náhle skončil tragédiou pre dvoch rybárov aj ďalších ľudí, ktorí zahynuli. Dva dni sa povodňové vody šírili a napokon pokryli 300 štvorcových míľ vrátane viacerých miest a 50 000 akrov poľnohospodárskej pôdy. Jedným z hlavných cieľov priehrady Teton, ako mnohých iných, bola ochrana pred povodňami. Teraz umelá povodeň z jej zrútenia okrem strát životov spôsobila škody odhadované na 350 až 500 miliónov dolárov. Prasknutie Teton poskytlo Amerike v malom rozsahu ukážku toho, čo Sovietsky zväz plánuje pre celú krajinu.

Minulý mesiac som v Audioletter č. 23 informoval o konkrétnych spravodajských údajoch, že v 21 veľkých jazerách a priehradách desiatich západných štátov sú sovietske vodíkové bomby. Bola to však iba začiatok, priatelia. Od nahrania č. 23 som pod lavínou priebežných správ o sovietskom rozmiestňovaní jadrových zbraní vo vnútrozemských jazerách a nádržiach. Teraz môžem odhaliť, že program sa začal relatívne pomaly a opatrne už pred 18 mesiacmi. Napríklad pri priehrade The Dalles na Columbii východne od Portlandu v Oregone bola sovietska jadrová nálož uložená pred viac než rokom a stále tam je. Katastrofa Teton vyzerala ako obrovská nehoda, ale všetkých upozornila, že priehrady sa za istých podmienok môžu zrútiť s ničivými následkami. Medzitým sa hranica Idaha s Kanadou stala dôležitým vstupom sovietskych agentov privážajúcich jadrové bomby. V pondelok 16. mája som dostal upozornenie, že agenti práve prepravujú jadrové zbrane nákladnými autami cez viaceré priechody kanadskej hranice do severných Spojených štátov. Najviac sa to sústreďovalo pri idahských vstupoch Porthill a Eastport. Nasledujúce dni som často komunikoval so spravodajskými kontaktmi v Kanade, ktoré podnikali veľmi konkrétne kroky nájsť a zastaviť týchto votrelcov. Tu v Spojených štátoch sa však naša pozornosť obracia k hranici s Mexikom umelo vytvoreným rozptýlením nelegálnymi prisťahovalcami. Zároveň podstupujeme rozsiahlu sovietsku inváziu cez kanadskú hranicu a Spojené štáty proti nej nerobia nič. Do konca prvého dňa, 16. mája, sa vedelo najmenej o 16 sovietskych vozidlách s jadrovými zbraňami, ktoré prešli z Kanady do Idaha a Montany. Ďalších sedem bolo na kanadskej ceste 3 z Vancouveru v Britskej Kolumbii smerom na Porthill a Eastport. Pôvodné miesto vo vancouverskej oblasti už bolo zúžené na čln v Horseshoe Bay. Kanadania situáciu na svojej strane riešili zastavovaním a kontrolou kamiónov v príslušnej oblasti a do rána 18. mája všetkých sedem vozidiel riadených sovietskymi agentmi zastavili a zhromaždili tesne pred hranicou. Potom však

čakali na ďalšie pokyny z Ottawy a zatiaľ neviem o nasledujúcich krokoch. Jedinou verejnou zmienkou bola krátka správa vo vancouverských novinách 19. mája, že na ceste 3 zastavujú a prehľadávajú kamióny, bez uvedenia dôvodu. Moji kanadskí priatelia, teraz to viete! V Spojených štátoch však bol príbeh iný a smutný.

Federálna vláda nerobí vôbec nič a dokazuje pokračujúce tajné spolčenie Rockefellerovej a sovietskej ríše. Na úrovni štátov by človek dúfal v trochu lepšiu šancu na zásah, ale zatiaľ nie. Občania, ktorí sa pokúšali upozorniť guvernérov a ďalších vysokých štátnych činiteľov na moje varovania, dostávali v zásade dve reakcie. Jedna: „To patrí federálnej vláde, postúpime to jej“ - a tam to, samozrejme, končí. Druhá: „Prirodzene, aj keby sme pri priehrade našli bombu, nezverejnili by sme to; nechceme predsa rozrušiť ľudí.“ Je to však ako strážca pri nálete, ktorý odmietne zapnúť sirénu, lebo by mohol ľudí vystrašiť. Na miestnej úrovni by človek ešte dúfal v konanie, ale nie. V období okolo 16. mája som všetkými spôsobmi skúšal prinútiť miestnu a štátnu políciu severného Idaha jednoducho preveriť veľmi konkrétne správy, márne. Vedelo sa o viacerých sovietskych kamiónoch smerujúcich na juh severným Idahom k Sandpointu a poznal som približné polohy, kde ich malo byť možné zastaviť na ceste. Keď som správy priamo aj cez odvážneho miestneho občana odovzdal štátnej a miestnej polícii, nedalo sa ju presvedčiť konať. Jeden seržant mi povedal: „Pýtame sa, prečo do toho nevstúpila federálna vláda.“ Pretože nekonala ani po upozornení, predpokladali, že na tom nič nebude, a tak to ani nepreveria. Toto je, priatelia, časť nápisu na stene pre Ameriku.

Takmer všetkých Američanov oklamali, aby prijali predstavu, že sa ráta či dokáže niečo urobiť iba federálna vláda, hoci je to úplne cudzie pôvodnej republike. Stačí jej nekonať alebo mlčať o veci, napríklad sovietskych raketách v našich vodách, a ľudia pohodlne usúdia, že nijaké rakety nie sú. Ako hovorí Keegan, stávame sa neschopnými prijať varovanie; ak sa nepreberieme, strašne utrpíme. Že sa niečo pripravuje v oblasti vodných zásob, sme mali spoznať pred štyrmi rokmi, keď Nelson Rockefeller založil „Národnú komisiu pre kvalitu vody“ súčasne so známejšou „Komisiou pre rozhodujúce voľby Američanov“. Tak ako druhá komisia bola vo všetkom okrem názvu začlenená do federálnej vlády, stalo sa to aj s vodnou komisiou. Aj keby bolo jasné, že voda sa stane politickým nástrojom, pochybujem, že si niekto v najhoršej nočnej more predstavil skutočný plán. Federálne a štátne rady pre kvalitu vody za posledné roky vybudovali úplný aktuálny obraz vodných zdrojov a potrieb národa - a všetky údaje odovzdali Sovietskemu zväzu! Sovieti tak presne vedia, kde a ako udrieť cez našu Achillovu pätu vody, rovnako ako Médi a Peržania vypočítali útok na Babylon cez jeho vodný zdroj.

V spojení oboch ríš chcú Rockefellerovci stále vládnuť americkému kontinentu úplnou diktatúrou a Sovieti chcú z Ameriky úplný satelit, národ otrokov. Rockefellerovci si však dávno uvedomili, že krajinu nemožno dostať pod požadovanú úplnú kontrolu bez drvivých katastrof, ktoré nás do tej formy vtlačia. Sovieti zase chápu, že na získanie žiadaného úžitku nestačí len dobyť nás vojnou. Musí potom zostať jadro prebehlických manažérov, kolaborantov, ktorí Ameriku budú pre nich riadiť. Rockefellerovci čoskoro očakávajú žiadané „vyhlásenie národného výnimočného stavu“ v reakcii na udalosti, ktoré Sovieti môžu spustiť. Veria, že vyhlásenie ich diktatúru takmer dokončí. Sovietsky zväz má teraz najmenej 158 podvodných rakiet v našich pobrežných teritoriálnych vodách. Veľké jazera navyše teraz ježia menšími sovietskymi podvodnými raketami s jedinou hlavicou, podľa posledných informácií celkovo 53. Šokuje, že Sovieti mohli preniknúť do Veľkých jazier a umiestniť tam rakety. Ešte šokujúcejšie je, že ich agenti sa bez prekážok rozchádzajú po Spojených štátoch a rozsievajú jadrovú katastrofu. Väčšina ľudí si ťažko predstavuje, ako je to možné, ale z vlastných zdrojov viem, že sa im pomáha zvnútra. Jeden z kľúčových krokov Carterovej administratívy nedávno verejne potvrdil bývalý kongresman John Rarick z Louisiany. Vydáva veľmi poučný mesačník „Máte právo vedieť“; napísať môžete na Drawer E, Saint Francisville, Louisiana 70775. Citujem vydanie z marca 1977: „Sovieti nezákonne prepravujú americký náklad vo vnútropobrežnej doprave proti ustanoveniam

Jonesovho zákona. Ruské lode vidno na rieke nakladať z člnov aj vykladať na dva člny, akoby tvorili integrálnu súčasť americkej námornej služby. Člny naložené Sovietmi sledovali proti prúdu cez vnútrozemské vodné cesty a malé kanály, až ich náklad dosiahol aj chicagský trh.“ Rarick ďalej uvádza, že Sovieti to môžu robiť, pretože minister financií Blumenthal udelil sovietskym plavidlám výnimku z Jonesovho zákona. Taká štedrá pomoc zvnútra úplne otvorila Spojené štáty útočným sovietskym činom. Rozmiestňovanie jadrových zariadení v riekach, jazerách a nádržiach preto rastie obrovským tempom. Najprv pribudli bomby v niektorých veľkých priehradných jazerách menovaných minulý mesiac. Napríklad Hooverova priehrada mala pri nahrávaní č. 23 jednu bombu, teraz má tri: jednu pri každom konci priehrady a tretiu vyššie proti prúdu. Ďalším príkladom je nádrž Oroville v Kalifornii, minulý mesiac jedna bomba, teraz štyri. Vážnejší než toto viacnásobné zaistenie zničenia niekoľkých priehrad je však obrovský počet cieľov po celej Amerike, kde už sú a pribúdajú sovietske bomby. Cieľom sú všetky významnejšie mestské vodné nádrže. Mnohé už bomby obsahujú, ďalšie ich majú dostať od kamiónov so sovietskymi agentmi rozchádzajúcich sa po Amerike. Cieľom sú aj všetky druhy protipovodňových, zavlažovacích a hydroelektrických priehrad a veľké rieky na strategických miestach.

Na ukázanie rozsahu sovietskeho plánu uvediem súčasný stav jediného významného cieľa - Texasu. Podľa posledných správ tam už bolo uložených viac než sto bômb. Zatiaľ mám čiastočný zoznam 33 dotknutých jazier: Toledo Bend Reservoir, Sam Rayburn Reservoir, Steinhillers Reservoir, Lake Vernon, dve jazerá severovýchodne od Houstonu zásobujúce mesto, Conroe Lake, Somerville Reservoir, Lake Waco, Lake Whitney, Malakoff Lake, Frankston Lake, Lake Livingston, Millwood Reservoir, Lake Texarkana, Lake O' the Pines, Cedar Lake, Lake Tawakoni, štyri vodné nádrže pre Dallas a Fort Worth, Lake Texoma, Arbuckle Reservoir, Lake Bridgeport, Hubbard Creek Reservoir, Lake Kemp, Lake Arrowhead, O'Folla Reservoir, San Angelo Reservoir, Twin Buttes Reservoir, Lake Thomas a White River Reservoir.

Vie sa už aj o viacerých riekach po krajine: Mississippi, Missouri, Illinois, Ohio, Columbia, Potomac a Susquehanna. Len v Mississippi je už 31 bômb pri priehradách, plavebných komorách a ďalších strategických bodoch. Najsevernejšia leží asi päť míľ po prúde od Little Falls v Minnesote. Odtiaľ boli uložené až po New Orleans v Louisiane, kde sú v rieke dve. Ďalšie dve sú pri New Orleans na východnom konci jazera Pontchartrain.

Priatelja, Sovietsky zväz sa snaží dostať do postavenia, v ktorom Ameriku náhle a rozhodujúco pripraví o vodné zdroje. Kým nás rozptyľujú spory o nosičoch zbraní, bombardéroch a raketách, Sovieti usilujú o spoľahlivosť zbraní už priamo pri cieľoch. Keď príde vojna, plánujú len stlačiť tlačidlo, odpáliť jadrové zbrane po celej Amerike, zničiť krajinu povodňami a nákazami, ktoré prinášajú, a pritom mať všetky rakety a bombardéry stále v zálohe. Pred vojnou však rockefellerovsko-sovietske spojenectvo plánuje položiť základy vyhlásenia národného výnimočného stavu.

Jednou dostupnou možnosťou zostáva blízkovýchodná vojna prerušujúca arabské dodávky ropy OPEC. Teraz je však na mieste hrozná nová schopnosť ako alternatíva vytvorenia národnej núdze a existujú zlovestné náznaky jej veľmi skorého použitia. Hlboko vo vodách okolo Filipín je teraz sedem sovietskych bômb štiepenie-fúzia-štiepenie. Taká bomba je v zásade vodíkovou bombou s obalom uránu 238. Pri odpálení jadrová reakcia premieňa veľa obalu na plutónium 239, ktoré tiež vybuchne. Sovietsky zväz je jediným národom, ktorý takú bombu odpálil, pred šestnástimi rokmi 30. októbra 1961. Vytvoril tým stále platný škaredý rekord najväčšej jadrovej zbrane odpálenej v atmosfére. Účinnosť bola niečo nad 50 megaton, teda 50 miliónov ton TNT, 2 500-krát viac než atómová bomba na Hirošimu. Teoreticky účinnosť nemá hranicu, ale šestnásť rokov sa na Západe považovala za nepoužiteľnú pre také obrovské množstvo spadu, že by ohrozila používajúcu krajinu. Sovieti však našli

spôsob použitia: hlboko pod oceánom na geofyzikálnu vojnu, kde sú rádioaktívne produkty pomerne uzavreté a vytvárajú málo spad. Filipíny ležia ako klenák v dlhom oblúku podmorských priekop a zlomov tvoriacich najzemetrasnejšie oblasti zeme. Pás geologickej nestability sa začína severne od Nového Zélandu, vedie severozápadne k Filipínam, potom severovýchodne okolo Japonska ku Kamčatke, na východ pozdĺž Aleút na Aljašku a na juh pozdĺž západného pobrežia Spojených štátov, Mexika, Strednej Ameriky až po Čile. Tento dlhý nepravidelný pás okolo Tichého oceánu sa často nazýva „Ohnivý kruh“. Sedem sovietskych bômb vo filipínskych vodách má vyvolať veľké zemetrasenia, ktoré sa pre osobitné zbíhanie zlomov a priekop majú reťazovou reakciou šíriť okolo celého tichomorského okraja a zničiť pritom Washington, Oregon a Kaliforniu. Bomby sú v takzvanom gigatonovom rozsahu, každá sa rovná miliarde ton TNT, 50 000-krát viac než hirošimská bomba, a teda dosť na vyvolanie mohutných zemetrasení. Sovieti veria, že takú vojnu môžu bezpečne použiť bez ohľadu na zmluvy, pretože väčšina Sovietskeho zväzu nemá históriu zemetrasení. Teraz odhalím navigačné súradnice sovietskych gigatonových bômb pri Filipínach:

Č. 1: 17-23-23 severnej šírky, 117-7-23 východnej dĺžky.

Č. 2: 14-48-48 severnej šírky, 119-2-18 východnej dĺžky.

Č. 3: 14-0-40 severnej šírky, 118-23-53 východnej dĺžky.

Č. 4: 13-0-0 severnej šírky, 117-42-8 východnej dĺžky.

Č. 5: 12-0-54 severnej šírky, 126-4-55 východnej dĺžky.

Č. 6: 13-50-36 severnej šírky, 125-21-45 východnej dĺžky.

Č. 7: 19-48-3 severnej šírky, 123-51-57 východnej dĺžky.

Aby sa však zaistilo zničenie nášho západného pobrežia účinkami zdanlivo prírodnej katastrofy na Filipínach, Sovietsky zväz pri západnom pobreží umiestnil sériu siedmich bežných, ale veľkých vodíkových bômb. Možno ich odpáliť v spojení s filipínskymi v správnom okamihu na vytvorenie prílivových vln, ktoré sa privalia z Tichého oceánu s ničivým účinkom na pobrežie:

Č. 1 západne od Seattlu: 48-0-0 severnej šírky, 127-50-0 západnej dĺžky.

Č. 2 západne od Eugene v Oregone: 43-29-18 severnej šírky, 127-55-5 západnej dĺžky.

Č. 3 západne od San Francisca: 37-8-45 severnej šírky, 125-42-30 západnej dĺžky.

Č. 4 západne od Monterey: 36-31-0 severnej šírky, 125-26-30 západnej dĺžky.

Č. 5 tiež západne od Monterey: 36-26-30 severnej šírky, 124-56-0 západnej dĺžky.

Č. 6 západne od Los Angeles: 33-25-15 severnej šírky, 122-23-50 západnej dĺžky.

Č. 7 juhozápadne od San Diega: 31-45-35 severnej šírky, 120-36-0 západnej dĺžky.

V Audioletter č. 20 za január 1977 som sa odvolal na varovný dokument pána Tonyho Hodgesa z Havaja vydaný v decembri 1975. Hodges v ňom predložil dôkazy uskutočniteľnosti podvodných rakiet. Varoval aj pred bombami na morskom dne alebo pod ním určenými vyvolávať zemetrasenia a prílivové vlny. Žiaľ, ukazuje sa, že všetky jeho varovania boli platné.

Plány diktatúry a vojny sa teraz urýchlujú. Svet ohromí to, čo bude vyzeráť ako obrovská prírodná katastrofa na Filipínach, šíriaca sa po Ohnivom kruhu a decimujúca naše západné pobrežie. Keď to nastane, Jimmy Carter dostane zámienku, ktorú preňho chce David Rockefeller, na vyhlásenie

národného výnimočného stavu a faktické pozastavenie Ústavy Spojených štátov. Aktivujú sa diktátorské núdzové právomoci prezidenta vo výkonných nariadeniach 11490 a 11921 a celá byrokracia diktatúry sa spustí za podmienok určených udusiť každý nesúhlas. Zložité predpisy pre úplnú vládu kontrolu všetkých vodných zdrojov v nariadení 11921 sa aktivujú za podmienok umožňujúcich predať ich ľuďom ako nevyhnutné pre náš najlepší záujem. Čoskoro potom, keď bude Rockefellerova diktatúra ustanovená, má prísť samotná PRVÁ JADROVÁ VOJNA. Sovietsky zväz má jediným úderom zničiť priehradu a nádrže po celej Amerike. Kolaboranti z Trilaterálnej komisie, ktorí teraz ovládajú federálnu vládu, použijú kontrolu zvyšných chabých zásob vody na úplnú nadvládu nad nami. Najsmutnejšie je, že ľudia uveria až po tom, čo sa to stane. Úplné odhalenie dáva šancu katastrofe západného pobrežia zabrániť; bez odhalenia niet žiadnej šance.

Priatelia, iba z milosti a moci nášho Pána Ježiša Krista som dostal informácie, ktoré som v poslednom čase odhalil. Je mojou slávnostnou povinnosťou odovzdať ich vám; nie sú určené iba mne. Rovnako nie sú určené iba vám, musí ich poznať každý. Týmto sa teda, priatelia, završujú dva roky mojich mesačných Audioletters. Chcem vám poďakovať za všetky povzbudivé slová, podporu a najmä modlitby. Opäť ďakujem a nech Boh žehná každému jednému z vás.

Späť na obsah

<https://www.peterdavidbeter.com>

Slovenské vydanie a grafické spracovanie: Me and Zen & Colombine Michelangelo

Historický preklad zachováva tvrdenia pôvodného autora. Ich pravdivosť nie je týmto vydaním nezávisle overená.